

[Victor Pürschel.]

mere grelt Billede af, hvad det demokratiske System, med alle dybe Buk for Folkeviljen, kan udarte til. Det er umuligt at karikere det demokratiske System kraftigere, end det er sket ved denne Vedtagelse i Kommissionen, og det er umuligt at finde noget, der mere virkningsfuldt agiterer for Parlamentsleden.

Formelen: eet Vælgerkorps og een Valgdag, sejrede. Naturligvis — hvorledes skulde det kunne være anderledes? Og hvad har vi saa faaet ud af det? Det siger sig selv, at naar man opstiller den Formel: eet Vælgerkorps, een Valgdag — saa kan derpaa kun bygges een Ting, nemlig et Etkammersystem. Et Tokammersystem forudsætter med Nødvendighed, at der er Forskel paa Vælgerkorpsen, det er idemæssigt en Nødvendighed. Men hvad har man nu faaet? Efter hvad man læser og hører, siger Socialdemokratiets og radikale Mænd til deres egne Tilhængere, naar de er ene med dem: Det er et Etkammersystem. Naturligvis! Men i Kommissionsbetænkningen hedder det officielt, og det siges ogsaa her i Rigsdagen, at det er begge Dele, det er baade et Etkammersystem og et Tokammersystem. Ja, Genialitet er jo en Æressag. Man har kæmpet ude omkring i Verden om, hvad der nu var det rigtige, eet Kammer eller to Kamre; drabelige Kampe har været udfægtet, og saa kommer her en Samling af jævne, men højt begavede danske Mænd og siger: Vi laver begge Dele. Hvor er det dog simpelt! Og hvor er det praktisk! Thi den ene Part skulde jo kunne sige til sine Folk: Ser I, vi fik et Etkammersystem! Og den anden Part skulde kunne sige til sine Folk: Ser I, vi bevarede et Tokammersystem!

Men er det nu virkelig saaledes? Nej, jeg mener jo, at det er et Etkammersystem. Det er et Etkammersystem, og man har givet det Udseende af at være et Tokammersystem. Og det er jo ogsaa ganske naturligt. Man kan ikke lave en Ting om til en anden Ting og samtidig beholde den første Ting; det kan man ikke. Men man kan lave en Ting om til en anden Ting og faa den anden Ting til at se ud som om den var den første; det kan man nok, naar man er lidt behændig. Og Behændighed har der ikke manglet i Kommissionen.

Men denne Camouflering har efter min Mening haft den ulykkelige Virkning, at medens man ellers, hvis man satte sig til at lave et Etkammersystem, ganske naturligt, som de gode Demokrater, man er,

maatte sige: Vi skal i dette Etkammersystem skabe ogsaa en Garanti mod Magtmisbrug fra Flertallets Side — dette maatte enhver god Demokrat sige —, saa har man glemt det her. For det er rigtigt, hvad Det konservative Folkeparti har sagt i sin Tid, at Tokammersystemet er en god demokratisk Garanti for Mindretallet; og derfor, naar man troede, man havde et Tokammersystem, glemte man at skabe det, som var det nødvendige i Etkammersystemet, nemlig Garanti for Mindretallet. Det er derfor, at hele denne — ja, jeg vil saa nødig bruge saarende Udtryk, men denne ikke rigtig oprigtige Fremgangsmaade, som man har brugt her ved Udarbejdelsen af dette Forslag, paa skæbnesvanger Maade har indvirket paa Resultatet, man er kommet til.

En af Hovedopgaverne ved en Forfatning er netop dette at skabe Sikkerhed for Mindretallet, for at det kan leve i Frihed under det Flertal, som maa herske og styre. Det er en af Forfatningens Hovedopgaver, og forsømmer man den, som man har forsømt den her, saa er det en slet Forfatning, en daarligere Forfatning end den, vi har.

Det eneste, man i saa Henseende har skabt, er Folkeafstemningen. Jeg har paa andet Sted udførligt begrundet, at det efter min Mening er en Skueret, og af Tidshensyn skal jeg forbigaa det her. Jeg skal kun med Tilfredshed konstatere, at den socialdemokratiske Ordfører erkendte, at Formuleringen af Paragraffen med Hensyn til Fristerne var uheldig. Og det tør vel ogsaa nok siges, at naar man skriver: „senest 6 Dage“ og „højest 6 Dage“, saa er det en uheldig Formulering, hvis Meningen dermed er, at det skal være *mindst* 6 Dage. „Senest“ og „højest“ indeholder sprogligt en Tilskyndelse til at gøre det hurtigere. Den pæne Mand, der skal gøre noget senest 6 Dage efter, gør det, inden der er gaaet 6 Dage.

Folkeafstemningen er en Skueret; Paragraffens Formulering er et Udtryk for Partivældet, det er de store Partier, der her søger at monopolisere for sig den politiske Indflydelse her i Rigsdagen. Dette er efter min Mening — og jeg skal vende tilbage til det senere — ikke nogen sund Udvikling.

Naar man skal nævne, hvilke Fordele det foreliggende Forslag har bevaret fra Tokammersystemet, siger man, at man har sikret den grundige og alsidige Behandling igennem de to Ting. Ja, hvis det er to forskellige Ting, saa er denne Betragtning